

§. 244. Ruben, ta wannem Wend,
ei teddaud sest Asjast ühtegi: kui teised
said ärratulnud, läks temma siina Augo
järe, Joseppit seält wäljatõmbama, ja
Jõsa jure taggasi saatma (§ 241). Agga
kui wõgga ehmatas ta ärra, kui ta tedda
seäl ei leidnud; Ta kiskus ommad Rided
lõhki se Kurwastusse parrast, ja kaebas
ja otsis tedda! Ta tuli teiste Wendadele
sedda rääkima, ja ütles: Kuhho minna
nüüd saan, tedda ei olle enam seäl!
Need ei pannud sedda paljo tähhelegi,
waid piddasid neist Nou, omma Jõsa ka
petta; nemmad tapsid Karja seast ühhe
nore Sikkõ, ja kastsid Joseppi kirjo Kuub
temma Berre sisse; sedda saatsid nemmad
nenda weriselt omma Jõsa Israeli Kätte,
ja lastiwad dõlda: Sedda olleme meie
leidnud; tunnista, kas se so Poja Kuub on,
ehk mitte? Nenda lissasid nemmad Patto,
Patto kõrwa.

§. 245. Israel tundis sedda peagi, ja
ütles: Se on mo Poja Kuub; üks kurri
Ellajas on tedda ärrastunud, ja Josep on
tõeste ärramurtud! Temma jõi hopis
kurwaks selle üle, ja wiiskas ommad Ri-
ded Seljast ärra, ja leinas ja nuttis Jo-
seppi parrast mitto Aega. Temma teised
Pojad tulid omma Aja järrel Kõio, ja
püüdsid keik tedda trõõstida ja rõõmsaks
tehha, agga temma Kurwastus olli ni
suur, et üteli Trõõstiminne et aitand,
waid ta ütles: Kõl ma lähhen leinades
omma Poja Joseppi jure Hauta! Need,
kes sedda kuria Tõõd ollid teinud, pid-
did nüüd isse näggema omma Jõsa Wae-
wa ja Hõdda, ja et keik nende Trõõsti-
missed sedda Patto ei wõind parrandada.
Jummal ütsi, omma Heldusse läbbi,
tinnitas Israeli, et se Kurwastus tem-
male enne Aega Surma ei saatnud.